

18 Μαρτίου, 1996

[ΠΙΚΗΣ, Π., ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, ΚΟΥΡΡΗΣ, Δ/στές]

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΕΛΩΝΕΙΩΝ,

Εφεσείων,

v.

ΝΙΚΟΥ ΚΑΛΛΗ,

Εφεσίβλητου-Κατηγορούμένου.

(Ποινική Έφεση Αρ. 6018).

5 Δόλια κατοχή αδασιμολογήτων εμπορευμάτων — Κατοχή αυτοκινήτου για το οποίο δεν καταβλήθηκε εισαγωγικός δασμός και παρεπόμενοι φόροι ανερχόμενοι στο ποσό των ΛΚ6.867,00 κατά παράβαση του Άρθρου 191(1)(α) των περί Τελωνείων και Φόρων Καταναλώσεως Νόμων του 1967-1991 (Ν.82/67) — Η γνώση ότι δεν καταβλήθηκε ο δασμός συνιστά συστατικό στοιχείο του αδικήματος — Κατά πόσο η κατοχή αδασιμολογήτου εμπορεύματος δημιουργεί μαχητό τεμήριο ότι ο κάτοχος είχε γνώση του γεγονότος αυτού — Άρθρο 177(2) του Ν.82/67 — Βάρος αποδείξεως — Εφαρμοστέες αρχές.

10 Ποινή — Παρακώλυση τελωνειακού λειτουργού στην ενάσκηση των καθηκόντων του κατά παράβαση του Άρθρου 10 του Ν.82/67 — Επιβολή ποινής πρόστιμου ΛΚ150 — Κρίθηκε έκδηλα ανεπαρκής και αυξήθηκε σε πρόστιμο ΛΚ400-.

15 Ποινή — Επάρκεια — Ποιό το εφαρμοστέο κριτήριο για καθορισμό της.

20 Ο κατηγορούμενος αγόρασε το αυτοκίνητο χωρίς να γνωρίζει ότι ήταν αδασιμολογήτο, από πωλητή αυτοκινήτων ο οποίος ήταν φίλος και πελάτης του δικηγορικού του γραφείου, αφού πήρε τη διαβεβαίωση ότι δεν υπήρχε κανένα πρόβλημα. Ο πωλητής τον διαβεβαίωσε επίσης ότι η απουσία τίτλου ιδιοκτησίας του αυτοκινήτου - που έφερε πιναδικές επιτόπιες κυκλοφορίας - οφειλόταν στην απουσία του ιδιοκτήτη στο εξωτερικό και ότι η μεταβίβαση θα διευθετείτο μόλις ο ιδιοκτήτης επέστρεφε στην Κύπρο. Η τιμή που πλήρωσε για το αυτοκίνητο ήταν 25 ΛΚ17.000.- ισάξιο νομικών υπηρεσιών. Όταν οι Τελωνειακές Αρχές ειδοποίησαν τον κατηγορούμενο ότι το αυτοκίνητο κατάσχεται, αρνή-

θηκε να το επιστρέψει, παρά μετά την έκδοση εντάλματος εναντίον του.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο, απάλλαξε και αθώωσε τον κατηγορούμενο στην πρώτη κατηγορία, μετά από υποβολή για μη απόδειξη εκ πρώτης όψεως υπόθεσης εναντίον του και αφού κρίθηκε ότι το στοιχείο της γνώσης, συστατικό στοιχείο του αδικήματος, δεν αποδείχθηκε από την Κατηγορούσα Αρχή.

5

Ο κατηγορούμενος κρίθηκε ένοχος στη δεύτερη κατηγορία και του επεβλήθηκε πρόστιμο ΛΚ 150-.

10

Στην έφεση, υποβλήθηκε εκ μέρους του εφεσεύοντα, ότι παραγνωρίστηκε παντελώς από το πρωτόδικο Δικαστήριο η κατοχή από τον εφεσίβλητο αδασολόγητου αυτοκινήτου, γεγονός που μετατόπισε το βάρος αποδείξεως στον εφεσίβλητο συμφώνως του Άρθρου 177(2) του Ν. 82/67.

15

Το Ανώτατο Δικαστήριο εξέφρασε επιφυλάξεις ως προς το κατά πόσο το Άρθρο 177(2), όπως είναι διατυπωμένο, δημιουργεί εκτός από το αδασολόγητο των εμπορευμάτων, και μαχητό τεκμήριο ότι το γεγονός αυτό ήταν εν γνώσει του κατόχου. Αποφάνθηκε επίσης ότι και αν ακόμα γίνει δεκτό ότι η κατοχή αδασολογήτου εμπορεύματος δημιουργεί μαχητό τεκμήριο ότι ο κάτοχος γνώριζε το γεγονός αυτό, το τεκμήριο μπορεί να εκτοπισθεί από τη μαρτυρία η οποία προσάγεται από την Κατηγορούσα Αρχή. Οι καταθέσεις του εφεσίβλητου οι οποίες προσάχθηκαν ως μέρος της υπόθεσης της Κατηγορούσας Αρχής, έτειναν να καταρρίψουν το τεκμήριο της γνώσης. Η διαπίστωση του πρωτόδικου Δικαστηρίου ότι δεν αποδείχθηκε η γνώση ήταν υπό τις συνθήκες αναπόφευκτη.

20

25

Αναφορικά με την έφεση κατά της ποινής το Ανώτατο Δικαστήριο, αποφάνθηκε ότι:

30

Το κριτήριο για καθορισμό της επάρκειας της ποινής είναι αντικειμενικό. Η σοβαρότητα του αδικήματος δεν μετριάζεται από την οικονομική απώλεια που υπέστη ο εφεσίβλητος από την πρόσθεση εξαρτημάτων τα οποία όπως ανέφερε, απώλεσε.

35

Η ποινή αφίσταται ουσιαδώς της πρόπουσας τιμωρίας γι' αυτό κρίνεται ανεπαρκής και υποκαθίσταται με ποινή προστίμου ΛΚ400,00.

40

Η έφεση κατά της αθώωσης απορρίπτεται.

Η έφεση κατά της ποινής επιτρέπεται.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Azinas and Another v. The Police (1981) 2 C.L.R. 9,

5 *Γενικός Εισαγγελέας ν. Χριστοδούλου (1990) 2 Α.Α.Δ. 133,*

Κωνσταντίνου ν. Αστυνομίας (1989) 2 Α.Α.Δ. 109,

10 *Philippou v. The Republic (1983) 2 C.L.R. 245,*

Φιλίππου ν. Αστυνομίας (1989) 2 Α.Α.Δ. 245,

Τσουλόφτας ν. Αστυνομίας (1990) 2 Α.Α.Δ. 391,

15 *Ιωάννου ν. Αστυνομίας (1990) 2 Α.Α.Δ. 11,*

Αστυνομία Λεμεσού ν. Toorac Fashion Ltd και Άλλου (1993) 2 Α.Α.Δ. 117,

R v. Cohen [1951] 1 All E.R. 203,

20

Sayce v. Coype [1952] 2 All E.R. 715.

Έφεση εναντίον Αθωωτικής Απόφασης και για Ανεπάρκεια Ποινής

25 Έφεση από το Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας εναντίον της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού (Ποινική Υπόθεση Αρ. 19214/94) με την οποία ο Μ. Χριστοδούλου, Ε.Δ. αθώωσε και απάλλαξε τον κατηγορούμενο Νίκο Καλλή στην κατηγορία της "Δόλιας κατοχής εμπορευμάτων κατά παράβαση των άρθρων 30 191(1)(α) των περί Τελωνείων και Φόρων Καταναλώσεως Νόμων του 1967-1991 και των Άρθρων 5(5), 24 και 43 των περί Φόρων Προστιθέμενης Αξίας Νόμων του 1990-1993" και για ανεπάρκεια ποινής στην κατηγορία της "παρακώλυσης προσώπου προσηκόντως ασχολουμένου εις ενάσκησιν καθήκοντος-παρεμπόδιση κατασχέσεως πράγματος και απόσπαση πράγματος υποκείμενου εις δήμησην κατά παράβαση του Άρθρου 10 των περί Τελωνείων και Φόρων Καταναλώσεως Νόμων του 1967-1991", όπου ο κατηγορούμενος βρέθηκε ένοχος και του επιβλήθηκε πρόστιμο £150,-.

40 *Λ. Καουτζάνη, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τον Εφεσείοντα.*

Ο Εφεσείβλητος παρουσιάσθηκε αυτοπροσώπως.

Cur. adv. vult.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ: Την Απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Γ.Μ. Πικής Π.

ΠΙΚΗΣ, Π.: Εναντίον του εφεσίβλητου και του συγκατηγορουμένου του - Κωστάκη Δημοσθένους - προσάφθηκαν κατηγορίες για την κατοχή, σε διαφορετικές ημερομηνίες του 1993, αυτοκινήτου για το οποίο δεν καταβλήθηκε ο εισαγωγικός δασμός και παρεπόμενοι φόροι, ανερχόμενοι στο ποσό των £6.867,00. 5

Εναντίον του συγκατηγορουμένου του εφεσίβλητου προσάφθηκε κατηγορία και για τη δόλια εμπορία του ιδίου οχήματος. 10

Οι κατηγορίες και στις δύο περιπτώσεις θεμελιώθηκαν στις διατάξεις του Άρθρου 191(1)(α) των περί Τελωνείων και Φόρων Καταναλώσεως Νόμων του 1967 έως 1991 (Ν. 82/67), που καθιστούν αξιόποινες πράξεις την κατοχή και εμπορία αδασμολόγητων εμπορευμάτων. 15

Εναντίον του εφεσίβλητου προσάφθηκε και δεύτερη κατηγορία για την παρακώλυση τελωνειακού λειτουργού στην ενάσκηση των καθηκόντων του, κατά παράβαση του Άρθρου 10 του Ν. 82/67. 20

Πριν την έναρξη της δίκης, ο Διευθυντής του Τμήματος Τελωνείων - ο κατηγορος - ζήτησε την άδεια του Δικαστηρίου να αποσύρει τις κατηγορίες εναντίον του Κωστάκη Δημοσθένους, από τον οποίο αγόρασε το αυτοκίνητο ο εφεσίβλητος, με το αιτιολογικό ότι τα αδικήματα είχαν συμβιβαστεί, βάσει του Άρθρου 178 του Ν. 82/67. Η άδεια δόθηκε και ο κατηγορούμενος 1 απαλλάχθηκε από τις κατηγορίες. Η υπόθεση προχώρησε εναντίον του εφεσίβλητου. 25

Ο εφεσίβλητος αρνήθηκε την πρώτη κατηγορία και παραδέχθηκε τη δεύτερη. 30

Το Άρθρο 191(1)(α) καθιστά αδίκημα την κατοχή εμπορεύματος εν γνώσει του κατόχου ότι πρόκειται για εισαχθέν εμπόρευμα για το οποίο δεν καταβλήθηκε ο δασμός. 35

Ο εφεσίβλητος παραδέχθηκε ότι είχε στην κατοχή του το όχημα και δεν αμφισβήτησε ότι αυτό είχε εισαχθεί χωρίς να καταβληθεί ο οφειλόμενος δασμός. Αρνήθηκε, όμως, ότι ήταν εν γνώσει του ότι το αυτοκίνητο δεν είχε τελωνιστεί ή ότι δεν καταβλήθηκε ο οφειλόμενος δασμός. Αντίθετα, υποστήριξε ότι πεποίθησή του ήταν ότι καταβλήθηκε ο δασμός. Τόσο στις δύο του καταθέσεις στις Τελωνειακές Αρχές, όσο και στην αντιμετώπιση των μαρτύρων της Κα- 40

τηγορίας, πρόβαλε τη θέση ότι, όχι μόνο δε γνώριζε ότι δεν είχε καταβληθεί ο δασμός, αλλά ούτε και οι συνθήκες κάτω από τις οποίες απόκτησε το αυτοκίνητο ήταν τέτοιες που θα μπορούσαν να του δημιουργήσουν υπόνοιες γι' αυτό το ενδεχόμενο. Αγόρασε το αυτοκίνητο από πωλητή αυτοκινήτων, άτομο το οποίο ήταν πελάτης του δικηγορικού του γραφείου και φίλος του, ο οποίος τον βεβαίωσε ότι όλα ήταν εντάξει σε σχέση με το αυτοκίνητο. Οι πινακίδες επιτόπιας κυκλοφορίας του αυτοκινήτου ενίσχυαν την πεποίθησή του ότι δεν υπήρχε κανένα πρόβλημα με το αυτοκίνητο. Ο πωλητής τον βεβαίωσε ότι η απουσία του τίτλου ιδιοκτησίας οφειλόταν στην απουσία του ιδιοκτήτη στο εξωτερικό και ότι η μεταβίβαση θα διευθετείτο μόλις αφικνυόταν στην Κύπρο.

Όταν οι τελωνειακοί υπάλληλοι τον ανέκοψαν και έφεραν σε γνώση του ότι δεν καταβλήθηκε ο δασμός για το αυτοκίνητο, ο εφεσίβλητος εξέφρασε την έκπληξή του, εξήγησε τις συνθήκες κάτω από τις οποίες το απόκτησε και επεδίωξε χωρίς χρονοτριβή την επιβεβαίωση της εκδοχής του από τον πωλητή. Το αίτημά του έγινε δεκτό και έτσι, πριν μεταβούν στα γραφεία του Τελωνείου στη Λεμεσό, επισκέφθηκαν τον κ. Δημοσθένους (το συγκατηγορούμενό του στην πρωτόδικη διαδικασία), ο οποίος βεβαίωσε, στην παρουσία τους, ότι όλα ήταν σε τάξη σε σχέση με το αυτοκίνητο.

Στο γραφείο των Τελωνειακών Αρχών, όπου μετέβησαν στη συνέχεια, ο εφεσίβλητος συνέχισε να διαμαρτύρεται. Οι Αρχές του γνωστοποίησαν ότι το αυτοκίνητο κατάσχεται. Η αντίδραση του εφεσίβλητου υπήρξε αρνητική και, τελικά, άκρως ανταγωνιστική προς το νόμο. Παραβίασε το νόμο απομακρύνοντας το αυτοκίνητο, το οποίο δεν επέστρεψε, παρά αργά το απόγευμα της ίδιας ημέρας, μετά την έκδοση εντάλματος εναντίον του. Είναι αυτό το συμβάν που στοιχειοθέτησε τη δεύτερη κατηγορία, την οποία παραδέχτηκε και για την οποία του επιβλήθηκε πρόστιμο £150,00.

Μετά το πέρας της υπόθεσης της Κατηγορούσας Αρχής, το πρωτόδικο Δικαστήριο απάλλαξε και αθώωσε τον εφεσίβλητο από την πρώτη κατηγορία, εφόσο διαπίστωσε ότι δε θεμελιώθηκε εκ πρώτης όψεως υπόθεση εναντίον του. Έκρινε ότι το στοιχείο της γνώσης ότι το όχημα ήταν αδασμολόγητο, που συνιστά ένα από τα συστατικά στοιχεία του αδικήματος, δεν είχε αποδειχθεί.

Η πρώτη εισήγηση που έγινε εκ μέρους του εφεσεϊόντα είναι ότι δεν εφαρμόστηκαν σωστά οι αρχές που διέπουν την απόδειξη εκ πρώτης όψεως υπόθεσης. Όπως καταδεικνύει η νομολογία, το κριτήριο είναι αντικειμενικό. Το δικαστήριο δεν προβαίνει, σ' εκείνο

το στάδιο της διαδικασίας, σε αξιολόγηση της μαρτυρίας. Αυτό προκύπτει από την *Azinas and Another v. Police* (1981) 2 C.L.R. 9 και *Γενικός Εισαγγελέας ν. Χριστοδούλου* (1990) 2 Α.Α.Δ. 133.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο άντλησε καθοδήγηση, όπως προκύπτει από την απόφασή του, και από τις δύο προαναφερθείσες αποφάσεις του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Η αθωωτική απόφαση συναρτάται με τη διαπίστωση ότι η μαρτυρία της Κατηγορούσας Αρχής δεν απέδειξε το στοιχείο της γνώσης ότι το όχημα ήταν αφορολόγητο, διαπίστωση που έτεινε να εκθεμελιώσει την κατηγορία. 5
10

Η δικηγόρος της Δημοκρατίας εισηγήθηκε ότι παραγνωρίστηκαν πτυχές της μαρτυρίας που συνηγορούσαν υπέρ της θέσης ότι ο εφεσίβλητος γνώριζε ότι το όχημα ήταν αδασμολόγητο, όπως η απουσία του τίτλου ιδιοκτησίας, το γεγονός ότι το αυτοκίνητο ήταν στην κατοχή του εφεσίβλητου για πολύ χρόνο χωρίς ασφαλιστική κάλυψη, καθώς και το γεγονός ότι στο αρχικό στάδιο, όπως αναφέρει στην κατάθεσή του ο εφεσίβλητος, ο πωλητής του ανέφερε ότι υπήρχαν ορισμένα προβλήματα με το αυτοκίνητο. 15
20

Και στα τρία θέματα δίδεται απάντηση στις καταθέσεις του εφεσίβλητου. Πριν αγοράσει το αυτοκίνητο ο πωλητής τον διαβεβαίωσε ότι όλα ήταν σε τάξη σε σχέση με το όχημα. Θα ήταν αδιανόητο για τον ίδιο να συμφωνήσει, όπως ανέφερε, να καταβάλει το σημαντικό ποσό των £17.000,00, (περίπου), ισάξιο νομικών υπηρεσιών που πρόσφερε στο Δημοσθένους, για την απόκτηση ενός αδασμολόγητου αυτοκινήτου, το οποίο μάλιστα εμπλούτισε με προσθήκες αξίας πέραν των £1.000,00. Ως προς την ασφαλιστική κάλυψη, αυτή εξασφαλίστηκε πριν του γνωστοποιήσουν οι Αρχές ότι το όχημα ήταν αδασμολόγητο. 25
30

Το κυριότερο σημείο που παραγνωρίστηκε από το πρωτόδικο Δικαστήριο, όπως υπέβαλε η δικηγόρος της Δημοκρατίας, είναι αυτό τούτο το γεγονός ότι ο εφεσίβλητος ήταν κάτοχος αδασμολόγητου αυτοκινήτου. Το γεγονός αυτό μετατόπισε, όπως εισηγήθηκε, το βάρος της απόδειξης στους ώμους του εφεσίβλητου, σύμφωνα με τις διατάξεις του Άρθρου 177(2) του Ν. 82/67, γεγονός που παραγνωρίστηκε ολοσχερώς από το πρωτόδικο Δικαστήριο. Προς υποστήριξη των θέσεών της, αναφορικά με την ερμηνεία του Άρθρου αυτού του νόμου, η δικηγόρος της Δημοκρατίας, επικαλέστηκε δύο αγγλικές αποφάσεις, ερμηνευτικές των διατάξεων της αντίστοιχης αγγλικής νομοθεσίας, συγκεκριμένα του Άρθρου 186 του Customs Consolidation Act 1876 - (βλ. Halsbury's Statutes of England, 2nd edition, volume 21, σελ. 327). 35
40

5 Στην *R. v. Cohen* [1951] 1 All E.R. 203 και στη *Sayce v. Coupe* [1952] 2 All E.R. 715, αποφασίστηκε ότι, εφόσον καταδειχθεί ότι ο κατηγορούμενος είχε στην κατοχή του τα εμπορεύματα στα οποία αναφέρεται η κατηγορία (η οποία προσάπτεται από τις τε-

10 λωνειακές αρχές), εγείρεται εκ πρώτης όψεως υπόθεση εναντίον του ότι τα κατείχε γνωρίζοντας ότι ήταν αδασμολόγητα, μετατοπίζοντας το βάρος της απόδειξης στους ώμους του κατηγορουμένου να αποδείξει ότι είχε καταβληθεί ο προβλεπόμενος δασμός ή ότι δεν ήταν εν γνώσει του ότι δεν καταβλήθηκε. Η γνώση, όπως υποδεικνύεται, εξαρτάται από τις ευκαιρίες που είχε ο κατηγορούμενος να πληροφορηθεί για την προέλευση των εμπορευμάτων και κατά πόσο καταβλήθηκε ο δασμός.

15 Πρώτα, θέλουμε να διατυπώσουμε επιφυλάξεις κατά πόσο το Άρθρο 177(2), όπως είναι διατυπωμένο, δημιουργεί μαχητό τεκμήριο εκτός από το αδασμολόγητο των εμπορευμάτων και ότι το γεγονός ήταν εν γνώσει του κατόχου.

20 Ανεξάρτητα από την επιφύλαξη αυτή, και δεκτό να γίνει ότι η κατοχή αδασμολόγητου εμπορεύματος δημιουργεί μαχητό τεκμήριο ότι ο κάτοχος ήταν ενήμερος του γεγονότος, το τεκμήριο μπορεί να εκτοπισθεί και η δραστηκότητά του να υποχωρήσει και από τη μαρτυρία η οποία προσάγεται από την Κατηγορούσα Αρχή.

25 Στην προκείμενη περίπτωση, προσάχθηκαν οι καταθέσεις του εφεσίβλητου ως μέρος της υπόθεσης της Κατηγορούσας Αρχής. Το σύνολο του περιεχομένου τους και όχι μόνο εκείνο το οποίο τείνει να υποστηρίξει την υπόθεση της Κατηγορούσας Αρχής - ότι το αυτοκίνητο ήταν αδασμολόγητο - γίνεται δεκτό ως μαρτυρία. Σχετική με το θέμα είναι η *Κωνσταντίνου ν. Αστυνομίας* (1989) 2 Α.Α.Δ. 109.

30

Οι εξηγήσεις που έδωσε ο εφεσίβλητος για την κατοχή του αυτοκινήτου έτειναν να καταρτίσουν το τεκμήριο της γνώσης. Η εκδοχή του δεν αντικρούστηκε. Αντίθετα, προσάχθηκε μαρτυρία η οποία έτεινε να την επιβεβαιώσει, όπως οι δηλώσεις του Κ. Δημοσθένους στην παρουσία των Τελωνειακών Αρχών και του εφεσίβλητου, καθώς και η μαρτυρία ότι, όντως, ο ιδιοκτήτης του αυτοκινήτου απουσίαζε από την Κύπρο, όπως είχε λεχθεί από το Δημοσθένους στον εφεσίβλητο.

35

40

Η διαπίστωση του πρωτόδικου Δικαστηρίου - ότι δεν αποδείχθηκε ένα από τα συστατικά στοιχεία της κατηγορίας - ήταν, υπό το φως της μαρτυρίας, αναπόφευκτη. Συνεπώς, δεν υπάρχει πεδίο για παρέμβαση με την αθωωτική απόφαση του Δικαστηρίου.

Ως προς την ποινή, κρίνουμε ότι αυτή αφίσταται του μέτρου, σε βαθμό που να καταφαίνεται ως ανεπαρκής. Σε σειρά αποφάσεων έχουμε τονίσει ότι το κριτήριο για τον καθορισμό της επάρκειας της ποινής είναι αντικειμενικό - (βλ. *Philippou v. Republic* (1983) 2 C.L.R. 245· *Φιλίππου ν. Αστυνομίας* (1989) 2 Α.Α.Δ. 245· *Τσουλόφτας ν. Αστυνομίας* (1990) 2 Α.Α.Δ. 391· *Ιωάννου ν. Αστυνομίας* (1990) 2 Α.Α.Δ. 11· *Αστυνομία Λεμεσού ν. Εταιρείας Toorac Fashion Ltd. και Άλλου* (1993) 2 Α.Α.Δ. 117).

5

Η πράξη του εφεσίβλητου ήταν ηθελημένα ανταγωνιστική προς το νόμο, προερχόμενη από άτομο με πλήρη επίγνωση των συνεπειών που ενέχει η καταστρατήγηση του νόμου.

10

Ο εφεσίβλητος υπέβαλε ότι η ποινή του προστίμου δεν ήταν η μόνη τιμωρία του για το αδίκημα. Υπέστη απώλεια πέραν των £1.000,00 από εξαρτήματα τα οποία πρόσθεσε στο αυτοκίνητο και τα οποία, όπως ανέφερε, απώλεσε. Το γεγονός αυτό δε μετριάξει τη σοβαρότητά του αδικήματος το οποίο διέπραξε.

15

Η προβλεπόμενη από το νόμο ποινή είναι πρόστιμο μέχρι £1.500,00 ή/και φυλάκιση μέχρι δύο ετών (Άρθρο 10 Ν. 82/67 και Άρθρο 3(1) Ν. 166/87).

20

Η ποινή που επιβλήθηκε κρίνεται ανεπαρκής, σε βαθμό και έκταση που επιβάλλεται ο παραμερισμός της. Αφίσταται ουσιωδώς της πρέπουσας τιμωρίας για το αδίκημα το οποίο διαπράχθηκε. Όποιος επιλέγει να παραβιάσει το νόμο, πρέπει να ξέρει ότι οι συνέπειες είναι σοβαρές. Για το λόγο αυτό, η ποινή που επιβλήθηκε παραμερίζεται και υποκαθίσταται με ποινή προστίμου £400,00.

25

30

Η έφεση κατά της αθώωσης του εφεσίβλητου απορρίπτεται.

Η έφεση κατά της ποινής επιτρέπεται.

35

Η έφεση κατά της αθώωσης του εφεσίβλητου απορρίπτεται. Η έφεση κατά της ποινής επιτρέπεται.